

Sygn. akt: I C 363/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	sekretarz sądowy Paulina Barwińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 maja 2018 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą w K.**

przeciwko M. T.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 363/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w K., wniósł o zasądzenie od pozwanego M. T. kwoty 459,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, iż umową cesji z dnia 20 czerwca 2017 roku nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu świadczonych na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych na podstawie umowy abonenckiej w odniesieniu do konta nr (...)_1. Powód wskazywał, że pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Na mocy postanowień umownych pozwany zobowiązany był do regulowania stałych opłat abonamentowych na rzecz wierzyciela pierwotnego. Na podstawie zawartej umowy abonent otrzymał też zestaw sprzętu do odbioru telewizji satelitarnej. Operator telekomunikacyjny udostępnił sprzęt dekodujący oraz umożliwił odbiór usług na warunkach określonych w umowie.

Powołując się na treść zobowiązania pozwanego powód wskazywał, iż w przypadku opóźnienia płatności jakiegokolwiek opłaty przez abonenta w całości lub w części w wymiarze przekraczającym 30 dni, po stronie wierzyciela pierwotnego powstawało uprawnienie do zawieszenia świadczonych usług albo wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym z przyczyn leżących po stronie abonenta zgodnie z regulaminem świadczenia usług. Powód wywodził, iż w sytuacji gdy stronie umowy zawartej na czas określony została udzielona ulga, rozwiązanie umowy abonenckiej przez abonenta lub przez wierzyciela pierwotnego z przyczyn leżących po stronie abonenta, uprawniała wierzyciela pierwotnego do naliczenia kary umownej w wysokości nieprzekraczającej wartości ulgi udzielonej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy abonenckiej do dnia jej rozwiązania zgodnie z regulaminem świadczenia usług. Przy czym powód powołał się w tym zakresie na treść art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku (Dz.U. z 2004 rok nr 171, poz. 1080 Prawa telekomunikacyjnego), w którym to zobowiązanie umowne zdaniem powoda miało oparcie. Powód wskazywał również, że pozwany zawierając umowę abonencką złożył pisemne oświadczenie, iż akceptuje warunki zawartej umowy, obowiązujący w dniu zawarcia umowy

regulamin świadczenia usług przez operatora, warunki obowiązującej oferty promocyjnej oraz cennik świadczonych usług. Powód podkreślał również, że pozwany w razie naruszenie wskazanych zobowiązań akceptując warunki zawartej umowy i korzystając z przyznanych na ich podstawie ulg (promocji) przyjął na siebie zobowiązanie do zapłaty kary umownej w wysokości określonej w umowie. Mimo to pozwany zaprzestał regulowania zobowiązań na rzecz wierzyciela pierwotnego, co skutkowało zawieszeniem świadczonych usług i naliczeniem pozwanemu umówionej kary. Ostatecznie powód wskazywał, iż w związku z zawartą umową abonencką pozwany posiada zaległości w regulowaniu zobowiązań finansowych.:

- kwotę 306,17 zł z tytułu abonamentu wymagalną na dzień 18 września 2014 roku,

- kwotę 55,00 zł z tytułu kary umownej – odszkodowanie za zerwanie umowy wymagalną na dzień 29 listopada 2014 roku – dokument (...)

Od tak obliczonej całej należności powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Na rozprawie w dniu 24 maja 2018 roku pozwany M. T. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wskazując na upływ czasu od dnia wystawienia dokumentów księgowych.

Sąd ustalił, co następuje:

M. T. w dniu 6 grudnia 2011 roku zawarł z (...) (...) umowę o abonament o numerze w odniesieniu do konta abonenckiego (...)_1. W dniu 3 września 2014 roku wezwano pozwanego do zapłaty zaległości w opłatach abonentowych oraz odsetek w wysokości 380,71 zł do dnia 18 września 2014 roku. W dniu 18 września 2014 roku powód uiszczył na rzecz spłaty 76,70 zł. W dniu 31 października 2014 roku spółka wystawiła wobec pozwanego notę księgową nr (...) z obciążeniem kwotą 55,00 zł za karę umowną za niedotrzymanie warunków promocji.

dowód: regulamin świadczenia usług k. 14-17; umowa o abonament k. 17v.-18; nota księgową k. 20; wezwanie k. 20v-21, dowód wpłaty k. 21v.

W dniu 20 czerwca 2017 roku (...) S.A. z siedzibą we W. (następcą prawnym (...) (...)) zawarł z (...) z siedzibą w K. umowę sprzedaży wierzytelności. Powód wskazał, że umowa obejmowała również wierzytelność wobec pozwanego.

dowód: umowa przelewu z załącznikiem, k. 9-12; informacja o zmianie wierzyciela k. 7

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Faktem niekwestionowanym jest okoliczność, że pozwany pozostawał w stosunku zobowiązaniowym z (...) (...)

Pozwany w niniejszym postępowaniu podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu pozwany podnosząc zarzut przedawnienia skutecznie uchylił się od obowiązku zaspokojenia zobowiązania, nawet przy założeniu, że takowe faktycznie istnieje. Powód nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. Nie dołączono do pozwu żadnych dokumentów na tę okoliczność.

Wskazać należy, iż w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.)

a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Zgodnie z treścią przepisu art. 117 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu, przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§2).

W przedmiotowej sprawie powód niewątpliwie dochodzi roszczenia majątkowego – domaga się bowiem zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 459,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Zgłoszone przez powoda roszczenie nie jest objęte żadnym wyjątkiem od zasady przedawniania się roszczeń majątkowych.

Terminy przedawnienia roszczeń majątkowych reguluje przepis art. 118 kc (stanowiący *lex generalis*), który wskazuje, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Roszczenie dochodzone przez powoda bez wątpienia związane było z prowadzoną przez Bank działalnością gospodarczą, a zatem termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata. Jak wynika z treści przepisu art. 120 § 1 kc, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Roszczenia mogą uzyskać przymiot wymagalności w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną, albo wynikającym z właściwości zobowiązania. W doktrynie określa się wymagalność jako stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności. Stanowi to początek biegu przedawnienia.

Natomiast bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia lub zabezpieczenia (art. 123 § 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Przerwanie biegu terminu przedawnienia wyłącznie może wynikać z zachowania wierzyciela lub dłużnika. Przyczynami przerwania biegu terminu przedawnienia mogą być zarówno zdarzenia (czynności) w znaczeniu materialnoprawnym (uznanie roszczenia), jak i o charakterze procesowym (wniesienie powództwa w celu dochodzenia roszczenia).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że roszczenie wynikające z tytułu umowy o abonament uległo przedawnieniu. Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. W przedmiotowej sprawie, na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda, jako tę datę wymagalności roszczenia należy przyjąć dwie daty – jedna to 18 września 2014 roku jako data wymagalności roszczenia z tytułu abonamentu, a druga to 31 października 2014 roku jako data wymagalności kary umownej albowiem w tym czasie minął okres ich płatności i wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem stała się wymagalna. Należy również podkreślić, iż powód wykazał również jako datę wymagalności roszczenia z tytułu abonamentu 18 września 2014 roku, natomiast jako datę roszczenia z tytułu kary umownej przyjął 29 listopada 2014 roku. Mając na uwadze 3-letni okres przedawnienia, nawet przyjmując datę wymagalności roszczenia z tytułu kary umownej na dzień 29 listopada 2014 roku według oświadczenia powoda, należy przyjąć, iż roszczenia uległy przedawnieniu zgodnie z oświadczeniem pozwanego w tym zakresie albowiem powód złożył pozew 12 kwietnia 2018 roku. Nadto powód nie załączył do pozwu żadnych dokumentów, w świetle których Sąd mógłby ustalić, że termin przedawnienia został przerwany. W związku z powyższym, biorąc pod uwagę dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, należało uznać, że roszczenie uległo przedawnieniu. Sąd zobligowany był bowiem do oceny podniesionego zarzutu, w świetle dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, a ich treść jest niewystarczająca do obalenia zgłoszonego przez pozwanego zarzutu.

Przedawnienie jest instytucją prawa bezwzględnie obowiązującego (*ius cogens*) i regulujące je przepisy nie mogą być uchylone lub zmienione wolą stron – zgodnie z treścią przepisu art. 119 kc, terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Należy zauważyć, iż zgodnie z treścią przepisu art. 117 § 2 kc sam upływ terminu przedawnienia nie wywołuje skutku przedawnienia, lecz powoduje powstanie po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10.11.1995r., III CZP 156/95). Ten przeciwko komu roszczenie przysługuje, zachowuje pełną swobodę korzystania z przedawnienia, chyba że po upływie terminu przedawnienia, zrzeka się tego zarzutu. Pozwany w niniejszej sprawie nie zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż pozwany M. T. skutecznie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Skorzystanie przez pozwanego z przysługującego mu prawa i uchylenie się od zaspokojenia roszczenia obliguje Sąd do oddalenia żądania pozwu obejmującego przedawnione roszczenie.

W tym stanie, na podstawie powołanych przepisów, Sąd powództwo oddalił.

Wszystkie dotychczasowe koszty postępowania poniesione zostały przez stronę przegrywającą, dlatego wobec braku wniosku pozwanego w tym zakresie o kosztach nie orzekano w dalszym zakresie.